

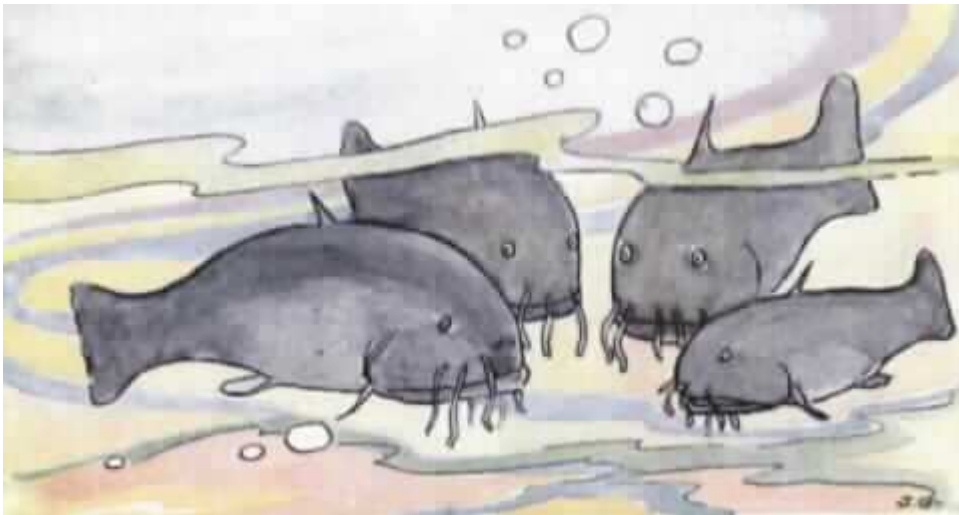
סבא פרפר מספר

היה זה יום קיץ יפה. טומי החרגול, ג'וני הצרצר וילי השפירית שיחקו על הגדה הגבוהה של הנהר והביטו על הדגים הקטנים שקפצו מהמים כדי לתפוס זבובונים קטנים ויתושים שצפו על פני הנהר. "בואו ונעלה יותר גבוה, וכך נראה אותם טוב יותר" אמר וילי השפירית. "כן, הבה נעלה על קני הסוף ונוכל להביט ישירות לתוך המים" אמר ג'וני הצרצר. "אבל אנו חייבים להשגיח מאוד ולא לפול למים, כי אחרת הדגים יתפסו אותנו, וזה לא יהיה במיוחד שמח" צחק טומי החרגול. אזי טומי החרגול וג'ימי הצרצר תפסו בכנפיו של וילי השפירית ועזרו לו לטפס על קנה הסוף, כי הוא היה צעיר יותר מהם וללא עזרה עלול היה לפול למים. מקני הסוף הגבוהים שלושת החברים יכלו להביט על המים למטה ולראות את הדגים היפים שקרני השמש השתקפו בקשקשים

ונצצו בצבעים יפים. שלושת החברים הביטו על הדגים עד שהתעייפו והתחילו כבר לרדת מקנה הסוף הגבוה כשפרפר גדול התישב על קצה הקנה וקרא להם. מובן שהחברים הכירו היטב את הפרפר סבא זנב-הסנונית, כי זה הוא היה, ולכן הם חזרו

ועל המפלצות עליהן התגברו. אמרו 'הייתי רוצה להיות די גדול כדי לסחוב הנה את צלופח הענק שהרגתי היום. הוא שקל אלף קילוגרם ואורכו מעל חמישה מטר.' ואחר

אמר 'אא, זה כלום. הייתם צריכים לראות את האינדיאני שניסה לתפוס אותי ברשת! לא רק שמשכתי אותו לתוך המים אבל הוא גם הבטיח לי שלעולם לא יטריד יותר שפמנונים.' ואז ציפור קטנה עברה מעל המים וכל השפמנונים הסתתרו עמוק בבוץ שבקרקעית

לקנה הסוף כדי לבלות עם סבא. אך פתאום וילי השפירית ראה דג מוזר במים. "איזה מין דג זה, סבא זנב-הסנונית?" שאל וילי.

"זה שפמנון!" אמר סבא זנב-הסנונית "בעלי מראה מוזר הדגים האלה והם באים לאכול רק בלילה, מאז שאומסקו האיל הזקן שיטח את ראשיהם." "וראשיהם באמת שטוחים?" שעל ג'וני הצרצר.

"שטוחים כמו לביבה!" ענה סבא זנב-הסנונית ואז סיפר להם את הסיפור.

"שמעתי מסבא שלי שלשפמנונים היו פעם ראשים עגולים והם היו משוכנעים שהם לא רק היפים שבין הדגים אבל גם הלוחמים האמיצים ביותר, למרות שהם תמיד ברחו כשמישהו התקרב אליהם.

האמת היא שהם לא היו אפילו מעט, מעט אמיצים. אך כשהשפמנונים היו בינם ובין עצמם וחשבו שאיש לא שומע אותם הם סיפרו סיפורי בדיות על הרפתקאות שעברו

הנהר."

"אחרי זמן מה" המשיך סבא זנב-הסנונית
"הם אזרו אומץ להציץ מעל הבוץ וכשראו
שאינ מי שיפחיד אותם התאספו במעגל
והמשיכו לספר על הגבורות שלהם."
"שפמנון אחד, שהיה המנהיג שלהם, כי הוא
היה הזקן ביניהם, ידע לספר את השקרים
הגדולים ביותר, ונהג להסתתר בבוץ מהר
יותר מכל האחרים, אמר בסוף 'אנחנו הדגים
הטובים ביותר כאן במים, כפי שכולכם יודעים
ולכן אני חושב שהגיע זמן להלחם בכל מי
שיתקרב אל המים מהיבשה!'
'אולי נלחם בנץ הגדול שבא הנה ומצליח
לתפוס אחדים מאיתנו' אמר שפמנון צעיר
אחד.

'לצעירים מותר רק להראות אבל לא לדבר'
ענה מהר המנהיג הזקן 'אינני חושב שעלינו
להלחם בנץ. הוא לא גדול מספיק. אני חשבת
על היצור הגדול שמטייל לאורך הגדה ואוכל
את העשבים הצומחים תחת המים. ראיתם
שמדי פעם הוא מרים את ראשו כדי לנשום

ואם כולנו נתפוס אותו נוכל למשוך אותו לתוך
המים' ולהטביע אותו."
"אזי השפמנונים, עם סנפיריהם קשוחים
מרוב פחד, החליטו לשמוע בקולו של
המנהיג, כי ציפו שהוא יהיה הראשון שיסתתר
בתוך הבוץ, כאשר הבהמה הגדולה תגיעה
לחוף."

"אבל כשהאיל אומסקו הזקן הגיע לגדת הנהר
לאכול מהעשבים, השפמנון הזקן יצא לקראתו
ומשך בשערות הזקנו. כשיתר השפמנונים
ראו זאת קראו 'ראו כמה אמיץ המנהיג
שלנו!', יצאו אף הם ומשכו בשערות זקנו של
אומסקו.

זה הרגיז את אומסקו מאוד, כי הוא מעולם
לא פגע בדג כלשהו. הוא התחיל לקפוץ
ולרקוע ברגליו ולדרוס את כל השפמנונים
לבוץ בפרסות הכבדות שלו. כשהם בסוף
העזו לצאת מהבוץ, כעבור יומיים או שלושה,
ראשיהם היו שטוחים לגמרי, כמו שהם
עכשיו."

"עכשיו אתם יודעים מדוע ראשיהם של

"זה הגיע להם כי ניסו לפגוע במישהו, שאף פעם לא פגע בהם" ענה סבא זנב-הסנונית כשהוא מנפנף בכנפיו הגדולות ועף מעל קני סוף הגבוהים.

השפמונים שטוחים" סיים סבא זנב-הסנונית. "זה הגיע להם כי היו חצופים כל כך" אמר ג'וני הצרצר.

